

מותר ליסול בלבנון
אסור להסגין ברמאללה

באחד הבקרים, לפני כמה ימים, התייצבו שניים מול פתח בניין המימשל הצבאי ברמאללה. הם נשאו בידיהם שלטים, בעברית ובאנגלית: "אל המושל הצבאי — כמה מישפחות תתוספנה למישפחת-השכול עקב מדיניות-הדיכוי וסגירת-האוניברסי"טות?"

השניים היו אהוד שפיגל, אחיו של יואב שפיגל, שנפל במלחמת-לבנון, ושבתאי לוי.

לא עבר זמן רב ושלושה חיילים ניגשו אליהם, אמרו להם שכראי להם להתפנות מן המקום מרצונם, אחרת ייעצרו.

השניים לא זזו. בתום דקות ספורות הופיע ג'יפ ובתוכו קצין בדרגת סגן מישנה. הקצין התחיל לשאול את השניים שאלות על השתייכותם הפוליטית. הוא שאל אם מילחמת-לבנון קשורה לאוניברסיטת ביר-זית שנס"גדה.

לבסוף דיווח הקצין במכשיר-הקשר

מפגין שפיגל
אימה הוא למד

אלון פיקיאר שחקן
לא מובן מאליו

לממונים עליו והודיע לשניים שאם לא יתפנו מרצונם, ייאלצו לפנות אותם בכוח.

השניים סירבו לעזוב והקצין הכריז על המקום כעל שטח צבאי סגור. בתוך זמן קצר הגיעה יחידת-מישטרה ובעיקר בותיה צוות של הטלוויזיה הגרמנית. הם ביקשו לצלם את ההפגנה, אך החיילים מנעו זאת מהם, כשהם שולחים את ידיהם לעבר המצלמה. בינתיים ניגשו השוטרים לשניים, הודיעו להם שהם עצורים וביקשו אותם להתלוות אליהם לתחנת-המישטרה ברמאללה.

זבל! מניאק! על מה שארע לאחר מכן סיפר שפיגל: "אמרנו להם שהמעצר הוא בלתי-חוקי, ואז הם התחילו לצעוק ולקלל אותנו. הסברתי (המשך בעמוד 32)

אסי דיין מנהל בר, אמו נפרדה מאביו, וזה מצא נחומים בחיק הנצרות

אני מתחיל לעשות סרט כשאני מכניס את הרף הראשון למכונת-הכתיבה. כששואלים אותי מתי אני עושה סרט, אני עונה שהסרט כבר בעשיה, מכיוון שהוא כבר בשלב של כתיבה, אומר איתן גרין. תעשיית הסרטים בארץ. התקדמה בשנים האחרונות בצעדי ענק, אך עדיין הפקת המוצר הסופי אל מסך הקולנוע הוא מסע ארוך ומייגע של השגת תקציבים, יש מאין. איתן גרין (32) סיים בימים אלה את עריכתו של הסרט השני שלו. עד סוף הלילה.

הסרט מספר על גבר צעיר, יוצא יחידה קרבית, נשוי ואב לבת, שהוא הבעלים של בר בתל-אביב. הוא מבלה את חייו בעיקר בלילות, בשתייה בלי סוף, מנהל רומן עם האשה העובדת איתו מאחורי הבר.

בשלב מסוים מגיע אביו של הגיבור, מביתו בנהריה. הוא מספר לבנו שנפרד מאימו, מכיוון שהיא התאהבה באחר. בהמשך הסרט מתגלה כי האב הוא נוצרי, לא דתי, שבגלל צעריו על הפרידה מאשתו, מתקרב לאטלאל אל חיק הכנסייה והדת. הגיבור אינו משלים עם פרידת הוריו ועם התקרבותו של אביו לכנסייה,

כשהסרטי כידם, בין משקיעים פר טנציאליים שונים, כדי להשיג מימון נוסף לסרט. רבים רחו אותם, חלקם הסכימו. היחס בערך 10:1. "כשאני מדבר עם משקיעים, אני מדבר בעיקר דרך התסריט. שיקראו קודם, שיודעו כמה הם מתבקשים להשקיע. אני לא מספר להם ניסים ונפלאות ולא מנסה לשכנע אותם שזו

שחקנים ריק ומילוא ב.עד סוף הלילה הבנים מנסים להחזיר את האם לחיק האב

היה נתון לגבי, בערך כמו שנתונה העובדה שאני כותב ביד שמאל. "אחרי הצבא הלכתי ישר לאוניברסיטה, ללמוד קולנוע. היה לי ברור שאני אעשה סרטים ארוכים. ידעתי בדיוק למה אני מתכוון — דראמות עלילתיות, סרטים באורך מלא. זה סוג הקולנוע שמעניין אותי לעשות וגם לראות."

את התחת איהו שנה וחצי. "האמת היא שאני מקנא באנשים שיש להם כסף לעשות כמה סרטים שהם רוצים. אילו היה לי כסף, הייתי עושה סרטים כל הזמן." ולמרות זאת לא מוכן איתן ללכת לבנים סירטיפירסומת כדי להשיג הון נוסף לסרטים העלילתיים שלו. "אני, בהגדרה שלי, נעשה בימאי

הצלב שני אבא

לפרנסתו עוסק גרין בהוראה בבית הספר בבית-צבי. בעבר לימד גם באר ניברסיטה. עד לפני כמה חודשים עסק בכיקורת-קולנוע בעיתונים שונים, ואז הפסיק.

"הפסקתי להיות מבקר-קולנוע מסיבות אתיות. עד שהסרט לא יגמור את ההקרנה, אני לא אוכל לחזור לכתוב. אחר-כך כן, כי אני אוהב להתעסק בביקורת. ביקורת סרטים ועשיית סרטים הם שני הדברים שונים הנמצאים באותו בית שקוראים לו קולנוע, ואני אוהב את שני החדרים. אני משער שיש יחסי-גומלין בין שני הדברים האלה. עשיית סרט היא בהכרח צורה של ליישם דברים שאתה אוהב כמבקר, וביקורת זו הצורה שלך להתלהב מדברים שעשית, או שהיית רוצה לעשות."

"בביקורת אני משתדל לא לכתוב על סרטים ישראליים, כי אני בעצמי באותו מסלול-מירון. ואם אני כותב, אז רק על סרטים שמוצאים חן בעיניי. האם סיכסוך ממשלתי לסרטים זה מותרות? סרטים זה תרבות. אני לא חושב שסרטים זה מותרות. אני חושב שיהיה ושומרו זה מותרות."

אבל גרין לא עושה — לפי הגדרתו, לפחות — סרטים פוליטיים. "אני לא מבין את ההגדרה. סרטים פוליטיים זו לא מטרה, זו תוצאה. אם אתה אדם רלוונטי, אתה עושה סרטים רלוונטיים ובתור שכזה סרטים לפי רצונך. מתעסקים במדינת-ישראל, בבעיות שלה, בדברים שסביבך."

האוסקר אינו משאת נפשו של גרין. "סרט טוב זו משאת נפשי, לא האוסקר. המשמעות של הפרס מעוררת קינאה בגלל האפשרויות הטמורות בה. בעיקבות הפירסום, אתה יכול לעשות עוד ועוד סרטים לפי רצונך. משאת נפשי היא להמשיך ולעשות שות סרטים שאני רוצה לעשות. האוסקר לא נמצא בראש של בימאי רציני, שהולך לעשות סרט."

בימאי גרין, צלם סלומון ומפיק שרפשטיין שלא על מנת לקבל פרס

רק כשיש נתון שהוא תסריט באורך מלא. שאני כותבתי ושאני רוצה לעשות אותו. אני לא בימאי מיקצועי. הרעש של המצלמה באוויר לא עושה לי חם במות.

"בשבילי בימאי זה רק לעשות סרט על תסריט שאני כותבתי. לעשות סרט סתם זו לא מטרה בחיים שלי. לעשות סרט לפי תסריט שלי, זו המטרה. אין לי מיקצוע, אני אדם בלי מיקצוע. להיות בימאי זה לא המיקצוע שלי."

אהבה לשני חדרים

בר בגיל 12 התחיל איתן גרין לכתוב סיפורים קצרים. "בגיל 16 חשבתי שצריך לעשות עם זה משהו והחלטתי לעשות קולנוע. מאותה החלטה התחלתי לעבוד על עצמי לראות הרבה סרטים ולקרוא חומר. אז כבר ידעתי מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול, והכל היה מכוון לזה. לא היו לי התלבטויות בדרך. זה

השקעה כלכלית מצויינת. התסריט צריך לשכנע אותם.

"היה משקיע אחד שהצטרף אחרי שראה חיתוך גס של הסרט. וזה מה ששיכנע אותו. היו כאלה שאהבו את התסריט אבל לא היה להם גרוש, בגלל המצב הכלכלי, אז מה יש לדבר איתם? נתתי להם 10 לירות וזהו."

"בסך הכל לא היו לי קשיים מיוחדים בגיוס הכסף. ידעתי שאסי דיין ישחק, ואת זה אמרתי למשקיעים."

אחרי שמשיגים את הכסף ניגשים להפקה, לבחירת אתרים, לבחירת שחקנים וצוות. הצילומים הם השלב האחרון.

שאלתי אותו אם התרגש כשרע שהא עומד סוף-סוף לצלם סרט? "ההתרגשות הגדולה נפרטת לבעי יות של עבודה, לכל מיני דברים קטנים שצריכים להיעשות. ההתרגשות נכנסת לתוך לחץ עבודה שמפורר אותה. "כשאני רואה את התוצר הסופי, זה בהחלט מרגש. זה משהו שמתחיל על מכונת-הכתיבה, ופיתאום אתה יושב על כורסא ורואה סרט שקרעת בשבילו